

Η
Ζωανώρα

Ένα όνομα, μια ιστορία

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

Με υποδέχθηκε στο σπίτι της με ένα πλατύ χαμόγελο. Από την πρώτη στιγμή ένιωσα ότι είναι ένα οικείο πρόσωπο. Μου άνοιξε το σπίτι της και μαζί το βιβλίο των αναμνήσεων της ίδιας και της οικογένειάς της. Αναμνήσεις μιας ζωής. Προχωράμε προς το σαλόνι. Μου κάνει εντύπωση. Παντού βιβλία. Στους τοίχους βρίσκονται κρεμασμένοι πίνακες. Πίνακες, που όπως η ίδια λέει, είναι χαρισμένοι από φίλους. Φίλοι από όλο τον κόσμο, οι οποίοι άλλοι έχουν φιλοξενηθεί στο σπίτι και άλλοι όχι.

Απλή, χαμογελαστή. Χαρισματική γυναίκα, με πνευματικές ανησυχίες.

Η Ελλη Παιονίδου σπούδασε Οικιακή Οικονομία στη Χαροκόπειο Σχολή στην Αθήνα, μα την κέρδισε η λογοτεχνία. Πολυβραβευμένη συγγραφέας, ποιήτρια και δημοσιογράφος είχε την τύχη να συναντήσει στη ζωή της τον σύντροφό της, Πανίκο Παιονίδη, με τον οποίο μοιράζονται χαρές και λύπες. Θυμάται την πρώτη επαφή. Οντας φοιτήτρια στην Αθήνα και άκουσε ότι η «Νέα Εποχή» ζητούσε από όλους τους νέους ποιητές να στείλουν τις δημιουργίες τους για δημοσίευση... Έτσι και έκανε. Υπεύθυνος της «Νέας Εποχής» ήταν ο Πανίκος Παιονίδης.

Της
Πολίνας Σωκράτους

Στο πλούσιο βιογραφικό της συναντάει κανείς ποίηση, πεζό, θέατρο, κριτική και βιβλία για παιδιά. Τη ρωτώ τι την συγκινεί περισσότερο. Όπως η ίδια αναφέρει, κατά καιρούς έχει γράψει διάφορες μορφές λόγου, κυρίως στα νεότερά της χρόνια. Ξεκίνησε να γράφει ποίηση και ταυτοχρόνως έγραφε παιδικές ιστορίες, ενώ πρόσφατα πέρασε στο μυθιστόρημα για ενήλικες. «Είναι φανερό ότι όταν ένας συγγραφέας πάει από τη μια μορφή στην άλλη, σημαίνει ότι έχει την ανάγκη για κάτι νεότερο. Το παιδικό είναι πιο εύκολο για μένα. Ήταν και το πρώτο είδος που καταπιάστηκα σε ηλικία 15 ετών, όπου έγραψα μια παιδική ιστορία και την έστειλα στο τότε Ραδιοφωνικό Ίδρυμα.

Μετά συνέχισα για τα παιδιά, όπου έγραφα κείμενα για την τηλεόραση και το ραδιόφωνο και ταυτοχρόνως έγραφα και ποίηση.

Η ποίηση έρχεται πιο δύσκολα. Δηλαδή, γράφω, αλλά έχω ένα δισταγμό στο να τη δημοσιεύσω. Γιατί; Θεωρώ ότι η ποίηση είναι ένα είδος ιερό. Θεωρώ ότι πρέπει να προσέξουμε, δηλαδή να μην ονομαζόμαστε ποιητές και να γράφουμε ό,τι θέλουμε. Αν θα βγάλω ένα βιβλίο ίσως κάνω μια επιλογή».

Η συζήτησή μας μεταφέρεται στο γνωστό ποίημα της Νεσιέ Γιασίν «Ποιο μισό», που έγραψε όταν ήταν 18 ετών. Το ποίημα αυτό, που έγινε τραγούδι από τον οπουδαίο Ελληνοκύπριο συνθέτη Μάριο Τόκα, αποτέλεσε ένα είδος ύμνου για επανένωση της Κύπρου και το έχει μεταφράσει η Ελλη Παιονίδου. Την ρωτώ να μου πει τα συναισθήματά της και πώς προέκυψε η μετάφραση του ποιήματος. Τα ποιήματα της Νεσιέ έφτασαν στα χέρια της, όταν ο σύζυγός της, Πανίκος, το 1977

ταξίδεψε στην Τουρκία, για ένα συνέδριο. Εκεί, συνάντησε έναν Τούρκο ποιητή, φίλο από το Παρίσι, ο οποίος εξήρε το γράψιμο της Νεσιέ. Έτσι, του έδωσε ένα λογοτεχνικό περιοδικό με ποιήματά της. «Ανάμεσα στα ποιήματα της Νεσιέ που διάβασα, ήταν και το "Ποιο μισό". Θυμάμαι, είχα μεταφράσει μια σειρά από τα ποιήματά της Νεσιέ, τα οποία δημοσιεύτηκαν στη "Χαραυγή" το 1977», ανέφερε. Το ποίημα, σημείωσε, το διάβασε στην εφημερίδα ο Μάριος Τόκας, όταν ακόμα ήταν φοιτητής και το μελοποίησε.

Αυτό που θυμάται χαρακτηριστικά ήταν πως όταν δημοσιεύτηκαν τα ποιήματα, το έμαθε η Νεσιέ και της έγραψε μια ευχαριστήρια επιστολή την οποία έστειλε στην ίδια μέσω του Λονδίνου. Η αλληλογραφία μεταξύ των δύο γυναικών συνεχίστηκε για αρκετό διάστημα μέχρι που συναντήθηκαν στο Λονδίνο.

Η ιστορία όμως με ποιήματα Τουρκοκυπρίων δεν σταμάτησε εκεί. «Στη συνέχεια, βλέποντας αυτά τα ποιήματα οι Τ/κ να δημοσιεύονται στη "Χαραυγή", άρχισαν και άλλοι να στέλλουν τα δικά τους. Θυμάμαι, μια φορά, ήρθε ένας στρατιώτης που βρισκόταν στην Πράσινη Γραμμή και μου έφερε ένα ποίημα ενός Τ/κ που ήταν στην απέναντι πλευρά. Δημοσιεύσαμε το ποίημα και έτσι για ανταπόκριση τού είχα στείλει δύο βιβλία δικά μου. Τα βρήκαν οι αξιωματικοί του και τον έβαλαν φυλακή», προσθέτει.

Τα βιβλία της και τα βραβεία

Γράφοντας χρόνια τώρα για παιδιά, η Ελλη Παιονίδου πέρασε πρόσφατα στο μυθιστόρημα για ενήλικες. Στα βιβλία της, συναντά κάποιος πρόσωπα οικεία, συναισθη-

ματα μιας άλλης εποχής... τοποθετημένα πάντοτε σε χώρους και τόπους που ίδια έχει ζήσει. Πάντα εντάσσει στα βιβλία της τοπία, ιστορία που έχει ζήσει, ή έχει μελετήσει αρκετά για να τα αποδίδει όσο καλύτερα γίνεται.

Την ρωτώ να μου μιλήσει λίγο για το βιβλίο «Μαγδαληνή, Μάγδα, Μάγκι» που πήρε το κρατικό βραβείο μυθιστορήματος το 2005.

Ήταν ένα βιβλίο, αναφέρει, που γράφτηκε εκ των έσω. «Πράγματα που κρατούσα μέσα μου από την παιδική ηλικία. Θύμνες από τις γιαγιάδες μου, το χωριό μου τη Βάσα, τα φοιτητικά μου χρόνια. Ένα βιβλίο για τη Κύπρο του τότε», επισημαίνει. Στο σημείο αυτό τη ρωτώ αν είναι αυτοβιογραφικό. «Όχι, δεν είναι αυτοβιογραφικό βιβλίο. Υπάρχουν αρκετά αυτοβιογραφικά σημεία, γιατί θέλω να γράφω και να περιγράφω πράγματα τα οποία γνωρίζω».

Η πρωίδα είναι μια γυναίκα γύρω στα 50, αναφέρει, όπου έχει φύγει από την Κύπρο λίγο πριν από την ανεξαρτησία, η οποία είχε παντρευτεί Αγγλο. Και για αυτό το λόγο, προσθέτει, ήταν και μαυροπινακισμένη. «Πήγε στην Αγγλία, έζησε άνετη ζωή, και απέκτησε τρία παιδιά. Σε κάποια στιγμή, πάει στην Αμερική, όπου σπουδάζει η κόρη της και συναντά τον πρώτο της εφηβικό έρωτα, και επανέρχονται όλα όσα είχε ζήσει στην Κύπρο. Έτσι, μέσα από αυτή τη νοσταλγία, βγάλω την Κύπρο που αγαπούσα», συμπληρώνει.

Και από την Μαγδαληνή, μεταφερόμαστε στον Μανώλη. Στις «Σειρήνες του Μανχάταν» και «Το τραγούδι των Σειρήνων». Όπως αναφέρει, είναι δύο βιβλία, με τα οποία μεταπηδά από το παιδικό στο νεανικό βιβλίο.

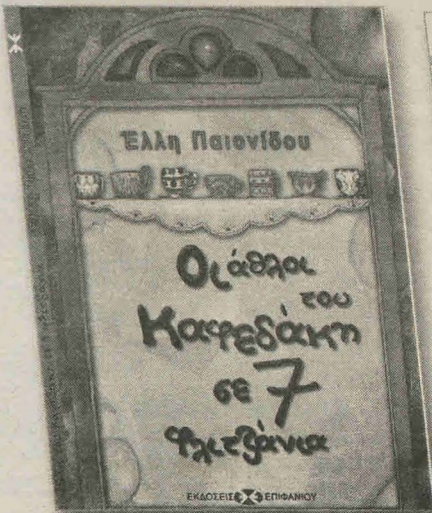
«Είναι εμπειρία μου από τη Νέα Υόρκη, στην οποία έχουμε ζήσει για δύο χρόνια. Η εικόνα των μεταναστών», αναφέρει. Μέσα από τον νεαρό Μανώλη που ζούσε στο εξωτερικό προβάλλεται και η ιστορία της ΕΟΚΑ Α, αλλά και η δική του προσπάθεια μέσα σε μια ξένη χώρα, να γίνει κάτι.

Και τα βραβεία; Τι σημαίνουν για την Ελλη Παιονίδου τα βραβεία; «Σίγουρα, είναι μια ικανοποίηση. Νιώθεις, ότι ο κόσμος εκτιμά τη δουλειά σου, ιδιαίτερα στην εποχή μας που οι αξίες έχουν αλλάξει. Αυτό όμως που με χαροποιεί περισσότερο είναι όταν πηγαίνω στα σχολεία και τα παιδιά με αναγνωρίζουν, ξέρουν και αγαπούν τα βιβλία μου. Αυτό είναι η μεγαλύτερη χαρά για τον συγγραφέα. Γιατί η δουλειά ενός συγγραφέα είναι μονήρης. Κάθεται σε ένα γραφείο και γράφει και δεν ξέρει τι ανταπόκριση έχει», υπογραμμίζει.

Λογοτεχνικές συνάξεις και προσωπικότητες του κόσμου

Η Ελλη και ο Πανίκος Παιονίδης είναι ένα ζευγάρι πολυδιάστατο, που μοιράζονται όχι μόνο τις χαρές και τις λύπες, αλλά και τις πνευματικές τους ανησυχίες. Ένα ζευγάρι πολυταξιδεμένο, το οποίο έχει συναντήσει και γνωρίσει με προσωπικότητες παγκοσμίου βεληνεκούς, ανθρώπους που σημάδεψαν τα γράμματα, τις τέχνες, τον πολιτισμό, αλλά και την κοινωνία γενικότερα. Μίκης Θεοδωράκης, Λουί Αραγκόν, Νικηφόρος Βρεττάκος, Γεβκένι Γεφτουσένκο, Γουίλιαμ Σαρογιάν, Γιάννης Ρίτσος, Παύλος Λιασιδής, Ελλη Παπά, Τζέννη Καρέζη, Βικτωρία Θεοδώρου, Ιάκωβος Καμπανέλλης...

Και καθώς η συζήτησή μας μεταφέρεται σε αυτό το κομμάτι της ζωής της, μου δίνει

ένα βιβλιάρaki. Το ανοίγω και ξεφυλλίζοντάς το μπροστά από τα μάτια μου περνούν όλες αυτές οι προσωπικότητες και άλλες τόσες που δεν κατάφερα να απομνημονεύσω. 25 περίπου βιβλία με αφιερώσεις από όλες αυτές τις προσωπικότητες που πέρασαν από τη ζωή τους. Βιβλία, τα οποία όπως αποκάλυψε η κα Παιονίδου ψηφιοποιούνται και θα τα κάνουν δωρεά στο Αρχείο της Λεμεσού.

Με τον Πανίκο, λέει, κάναμε πολλά ταξίδια. «Παντού γνωρίζαμε κόσμο. Ανθρώπους που σημάδεψαν την ιστορία του τόπου τους. Ανθρώπους που φιλοξενήσαμε στο σπίτι μας και ο κάθε ένας είχε και τη δική του ιστορία». Τη ρωτάω να μιλήσει για τον καθένα από αυτούς, μα τι να πρωτοπεί; Μια ζωή δεν φτάνει για να ξεδιπλώσει το βιβλίο των αναμνήσεων... Η γνωριμία με τον Νικηφόρο Βρεττάκο έγινε από τον Πανίκο το 1955 στη Σόφια, με τον Μίκη Θεοδωράκη γνωρίστηκαν στην Αθήνα, τον Γιάννη Ρίτσο πρωτοσυνάντησαν σε ένα βιβλιοπωλείο στην Αθήνα...

Στη συνέχεια μου λέει μια ιστορία με τον Γιεβκένι Γεφτουσένκο, ο οποίος ερχόμενος στην Κύπρο έγραψε το ποίημα «Περιστέρωνα». Όπως εξηγεί ο κ. Παιονίδης, όταν ήρθε στην Κύπρο ο Γεφτουσένκο το 1977, τον πήραν στον Παύλο Λιασιδίη και εκεί η κόρη του άρχισε να του λέει μια ιστορία από τον πόλεμο. «Όταν άκουσε την ιστορία ο Γεφτουσένκο, συγκινήθηκε και ζήτησε να τον πάρουμε κάπου να γράψει. Τον πήραμε στο σπίτι του Γιώργου Σκοτεινού στην Αγία Νάπα, όπου έγραψε το καταπληκτικό ποίημα "Περιστέρωνα", όπου στη συνέχεια το μεταφράσαμε στα Ελληνικά», λέει. Σημείωσε δε, ότι ήταν και ο πρώτος ποιητής που έγραψε ποίημα για την εισβολή και θυμάται πως την επόμενη μέρα γινόταν ένα λογοτεχνικό φεστιβάλ στην Κύπρο, όπου βγήκε και απήγγειλε το συγκεκριμένο ποίημα...

Αναφερόμενη στο τότε λογοτεχνικό φεστιβάλ, άδραξα την ευκαιρία και την ρώτησα ποια η γνώμη της για τέτοιου είδους συνάξεις. Για μένα είναι αρκετά σημαντικές, αναφέρει, σημειώνοντας πως γνωρίζεις νέο κόσμο, αλλάζεις απόψεις, ανοίγεις τους ορίζοντές σου, μιλάς για την Κύπρο, αλλά και έχεις μια πλατύτερη αντίληψη του κόσμου.

Η Βάσα και η Λεμεσός

Η Ελλη Παιονίδου γεννήθηκε στη Βάσα και παρά το γεγονός ότι έχει γυρίσει τον κόσμο, το χωριό της παραμένει σημείο αναφοράς έως σήμερα... «Το σπίτι της Βάσας ήταν πατρογονικό. Ήταν του αδερφού του παππού μου και το αγόρασα λίγο μετά το 1980 και το συντηρήσαμε όπως ήταν. Πέτρινο με τις καμάρες του. Και εκεί φιλοξενούμε κόσμο. Είναι ένα σπίτι το οποίο αγαπάμε πάρα πολύ και ο Πανίκος το περιγράφει σε όλα του τα βιβλία... Το πέτρινο σπίτι της Βάσας», αναφέρει. Και η Λεμεσός, την ρωτάω. «Έχουμε ζήσει σε αρκετούς τόπους, ζήσαμε και δέκα χρόνια στη Λευκωσία, αλλά η Λεμεσός είναι ο μεγάλος έρωτας. Για αυτό και επιστρέψαμε πίσω. Τώρα, όπως έχει εξελιχθεί μας κάνει περήφανους. Δεν της λείπει τίποτα. Από την παλιά πόλη μέχρι την παραλιακή περιοχή... Έχει αναπτυχθεί πάρα πολύ σε όλα τα θέματα και ειδικά στα πολιτιστικά... Από θέατρο,

Η Ελλη Παιονίδου

Η Ελλη Παιονίδου γεννήθηκε στις 3 Νοεμβρίου το 1940 στο χωριό Βάσα Κοιλανίου. Αποφοίτησε από το Λανίτειο Γυμνάσιο Λεμεσού και σπούδασε Οικιακή Οικονομία στη Χαροκόπειο Σχολή στην Αθήνα. Το 1963 παντρεύτηκε τον συγγραφέα Πανίκο Παιονίδη και έχει δύο παιδιά και τρεις εγγονούλες. Κύρια απασχόλησή της υπήρξε η συγγραφή. Συνεργάστηκε με διάφορες εφημερίδες και περιοδικά στην Κύπρο και στην Ελλάδα καθώς και με το Ραδιόφωνο και την Τηλεόραση στη δεκαετία του εξήντα και εβδομήντα. Το 1973 μετοίκησε με την οικογένειά της από τη Λευκωσία στη Λεμεσό όπου και ζει μέχρι σήμερα με εξαίρεση κάποια διαλείμματα, το 1974 -75 στην Αθήνα και το 1991-92 στη Νέα Υόρκη. Η Ελλη Παιονίδου εξέδωσε γύρω στα τριάντα βιβλία, ποίηση, πεζό, βιβλία για παιδιά και νέους. Ασχολήθηκε επίσης με την κριτική βιβλίου και το χρονογράφημα. Κείμενά της για παιδιά μεταδόθηκαν σε συνέχειες από το ΡΙΚ καθώς και από την ΕΡΤ με τον τίτλο "Οι περιπέτειες του Χοπ Χοπ" καθώς και από την τηλεόραση της Σόφιας, σε μορφή κυκλοθέατρου. Θεατρικά της έργα για παιδιά ανέβηκαν από τον ΘΟΚ, από το Εθνικό Θέατρο

Βουλγαρίας και κυπριακούς θιάσους. Βιβλία της έχουν μεταφραστεί και κυκλοφορήσει στη Γαλλία, Ουγγαρία, Γερμανία, Σλοβενία, Βουλγαρία, Σλοβακία, Πορτογαλία, Ρουμανία και ΦΥΡΟΜ. Η ίδια έχει αποδώσει ποιητικά κείμενα Γάλλων, Ρώσων, Βούλγαρων, Ούγγρων, Τούρκων και άλλων ποιητών στα ελληνικά. Δική της απόδοση είναι το γνωστό ποίημα της Νεοσέ Γιασιν "Ποιο από τα δυο μισά" στα ελληνικά. Στίχοι της μελοποιήθηκαν από Κύπριους και Ελλαδίτες συνθέτες. Σε συνεργασία με λογοτέχνες της Σλοβενίας και της Ουγγαρίας ετοίμασε δύο Ανθολογίες Κυπριακής Ποίησης που κυκλοφόρησαν αντιστοίχως στις δύο χώρες. Η Ελλη Παιονίδου τιμήθηκε επανειλημμένα με το Κρατικό Βραβείο λογοτεχνίας και με άλλα βραβεία και διακρίσεις. Είναι μέλος της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Λογοτεχνίας, της Εταιρείας Ελλήνων Συγγραφέων Ελλάδας και Κύπρου, του ΠΙΕΝ, του Συνδέσμου Παιδικού Βιβλίου και διετέλεσε μέλος της Διεθνούς Κριτικής Επιτροπής Λογοτεχνικού Βραβείου Νόποτατ του Πανεπιστημίου της Οκλαχόμα.

σινεμά, χορό, γκαλερί, μουσεία...», καταλήγει.

Βιβλία της Ποίησης

- Παλάμη ανοιγμένη στον ήλιο. Λευκωσία 1964
- Ωρες Λευκωσίας. Λευκωσία 1967.
- Χώρα της Κύπρου. Λευκωσία 1971.
- Ο Κύκλος της Καταγγελίας. Αθήνα (Σύγχρονη Εποχή) 1977. (Επαινος Υπουργείου Παιδείας)
- Τραγούδια του Χαμένου Δυσόμου. Λευκωσία 1979.
- Παλάμη ανοιγμένη στον ήλιο. Επιλογή από το ποιητικό της έργο. Σόφια 1978, Ναρόντα Μλατέζ (Poetical Globus).
- Ωρες. Αθήνα 1983, Γκούτενμπεργκ. (Επαινος Υπουργείου Παιδείας)
- Κλεψύδρα. Λεμεσός 1987. (Επαινος Υπουργείου Παιδείας)
- Ωρες: Παρίσι, Λ'Αρματταν. 1996. Εκδοση δίγλωσση, ελληνογαλλική.
- Διαδρομές: Αθήνα 1997, Ιωλκός

Άλλα βιβλία

- Δέκα σύγχρονοι Κύπριοι ποιητές: Ανθολόγηση, Εισαγωγή. Μούροκα Σύμποτα 1980, Πομούροκα Ζαλόζμπα, Σλοβενία.
- Κάτω από τον ίδιο ουρανό: Χρονικό. Σόφια 1980, (Βούλγαροι Συγγραφείς).
- Σεπτέμβρης του Γκέο Μίλεβ. Απόδοση στα ελληνικά, επιμέλεια. Αθήνα 1981. Σύγχρονη Εποχή.
- Πρόσωπο με πρόσωπο. Βιογραφικά Διηγήματα. Αθήνα 1985, Αιγόκερως.
- Ανθολογία Κυπριακής Ποίησης: Βουδαπέστη 1986. Εουρόπα.
- Μαγδαλνή, Μάγδα, Μάγκυ. Μυθιστόρημα, Μεταίχμιο, Αθήνα 2004. Πρώτο Κρα-

τικό Βραβείο Μυθιστορήματος 2004
Το βιβλίο κυκλοφόρησε στην Κολωνία. (Γερμανία, Εκδοτικό Ρομιοσύνη και στη Σόφια, (εκδοτικό Βούλγαροι Συγγραφείς).

Βιβλία για παιδιά και νέους

- Οι περιπέτειες του Χιπ-Χοπ. Βουδαπέστη 1979 εκδόσεις ΜΟΡΑ
- Τα δύο αδέρφια και το μαύρο ποτάμι. Αθήνα 1980, Σύγχρονη Εποχή. (Πρώτο Βραβείο Υπουργείου Παιδείας Κύπρου). Επανεκδοση βελτιωμένη. Επιφανίου 2006
- Τα δύο αδέρφια και το μαύρο ποτάμι. Μπρατισλάβα 1984, Μλάτε Λέτα.
- Χιπ-Χοπ και Ντορεμί. Σκόπια 1985, Ντέτοκα Ράτοστ. Σκορπје, "Μίτο Hatjivasilev-Jasmin" 66.
- Περιπέτειες του Χιπ-Χοπ και της Ντορεμί. Σόφια 1986, Ναρόντα -Μλατεζ.
- Παιδικές ιστορίες. Αθήνα 1986, Σύγχρονη Εποχή. Επανεκδοση βελτιωμένη, Λευκωσία 2004, Επιφανίου.
- Γυάλινες, ξύλινες, χάρτινες και άλλες ιστορίες. Αθήνα 1990, Γούτενμπεργκ. (Επαινος Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών). Επανεκδοση βελτιωμένη, Κ. Επιφανίου, Λευκωσία 2005.
- Οι άθλοι του Καφεδάκη σε εφτά φλυντζάνια. Αθήνα 1991, Γκούτενμπεργκ. (Πρώτο Βραβείο Συνδέσμου Παιδικού Βιβλίου. Βελτιωμένη επανεκδοση από το Εκδοτικό Κ. Επιφανίου 2008)
- Τα ίσια και τα στραβά. Αθήνα 1993, Κατοτανιώτης. (Πρώτο Βραβείο Συνδέσμου Παιδικού Βιβλίου). Επανεκδοση βελτιωμένη. Κώστας Επιφανίου, 2009.
- Οι Σειρήνες του Μανχάταν. (Μυθιστόρημα για νέους, Πρώτο Μέρος) Αθήνα 1997, Πατάκης. (Πρώτο Κρατικό Βραβείο Πεζο-

- γραφίας για νέους)
- Το τραγούδι των Σειρήνων. (Μυθιστόρημα για νέους, Δεύτερο Μέρος), Αθήνα 1998, Πατάκης.
- Ο Λουκάς, ο Νίκος και το Λουκάνικο. Αθήνα 1999, Πατάκης.
- Επίσκεψη στον Πλανήτη Ολα γίνονται. Αθήνα, 2000, Ιωλκός.
- Τα Δέκα Ορφανά Παραμύθια, (Πρώτο Βραβείο Συνδέσμου Παιδικού Νεανικού Βιβλίου) Πατάκης. 2000. Τιμητικός Κατάλογος IBBY, (τα 100 καλύτερα βιβλία του κόσμου), Βασιλεία Ελβετίας, 2002.
- Ο Πράσινος Πύργος, Πατάκης 2001, Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος για νέους.
- (Το βιβλίο κυκλοφόρησε στην Πορτογαλία, Εκδοτικό Σέμπρε -Εμ-Πε 2008)
- Τα Μαγεμένα Πέταλα της Μαργαρίτας, Πατάκης 2002
- Η ουμμορία της Γιάννας. Μυθιστόρημα για νέους. Φαντασία, (Γκούτενμπεργκ) 2006.
- Οι Τρίδυμες και η Μάγισσα Νονά τους (Αθήνα, Πατάκης 2008
- Γατίσιες Ιστορίες. (Κ. Επιφανίου, Λευκωσία 2009)
- Το Συννεφάκι που φοβότανε τον Ανεμό και άλλες Οικολογικές Ιστορίες. (Κ. Επιφανίου 2010)
- Έχει επίσης γράψει τα ακόλουθα (ανέκδοτα) θεατρικά έργα για παιδιά που έχουν ανέβει από θιάσους της Κύπρου και του εξωτερικού:
- Τα Δύο Αδέρφια και το Μαύρο Ποτάμι.
- Ο Τεμπελχανάς κι η Κουτορνίθω.
- Ο Παπουτσωμένος Διάδοχος. (Πρώτο Βραβείο Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου για παιδιά και Νέους)
- Η γιαγιά λιοταρχίνα.

